

Rasmus's aner

1. version maj 2017

Rasmus's aner

*en gennemgang af hvad vi ved
om hans forfædre og deres
baggrund*

Mange kunne ha' gjort det anderledes.
Nogle kunne ha' gjort det bedre.
Men sådan har jeg nu gjort det, og
hvis jeg ikke havde gjort det,
var det måske aldrig blevet gjort

Jørgen Carsten Bloch (1717-73)

Rasmus Andersens Aner

Rasmus Andersen er født den 11. marts 1895 i Sorring. Han giftede sig i 1920 med Karen som er født Rasmussen hun er født den 23. juni 1897 i Skanderup.

Sammen overtog de i 1925 Kulbjerg og drev den. De fik fem børn.

Men dette hæfte skal ikke beskæftige sig med den del – men alene se på Rasmus aner så langt tilbage som muligt.

Normalt når man laver en anebog starter man ved hovedpersonen og arbejder sig tilbage, men i denne her vil jeg vende det om og starte helt tilbage i de første lidt usikre aner, og så arbejde mig fremad gennem historien til vi når hovedpersonen.

Rasmus's første aner kan findes i den slægtslinie der heri kaldes

“**Mårslet linien**” kan føres tilbage til 1603.

”**Lundum linien**” kan føres tilbage til 1630.

“**Framlev linien**” kan føres tilbage til 1646

”**Skjød linien**” kan føres tilbage til 1710.

Rasmusses aner stammer fra landbefolkningen nok mest de små gårdmænd og husmænd. Ikke fra de store gårdmænd som Karens aner i stor stil stammer fra

Kilder:

Til at finde ud af person sammenhængen har jeg anvendt MyHeritage som er et internetbaseret program som selv undersøger andres slægtsider og alle verdens mange registre.

Hertil selvfølgelig brugt Kirkebøger og folketællinger i det omfang de er tilgængelige. Herudover har jeg gjort brug af en CD jeg har købt fra Kirstin Nørgaard Petersen med en masse udskrifter af tingprotokoller og domsafgørelser. Og jeg har hentet lidt inspiration i den slægtsforskning Knud Pedersen fra Galten for flere år siden lavede om Randi og Steens familie.

Hoveri og Stavnsbåndet

Hoveri var det pligtarbejde, som bønderne ydede til hovedgårdens drift eller til det offentlige. I begge tilfælde var hoveri en del af afgiften for brugen af jord eller bolig. Hoveriets omfang voksede gennem 1600- og 1700-tallet. Den ældre betegnelse ugedagstjener afspejlede, at der blev en arbejdsdag ugentlig. Igennem 1700-tallet blev hoveriet mere og mere omfattende. Det blev til gårdmandens vigtigste afgift til godsejeren og endte til sidst med at være fire gange så meget værd som landgilden, den årlige afgift, som fæstebonden betalte godsejeren, ofte i form af naturalier.

Omfanget af hoveriet havde aldrig været fastlagt, men godsejerne var flittige brugere af denne gratis arbejdskraft de kunne tvinge fæstebønderne til. Det resulterede i fødevaremangel om vinteren for bønderne, der ikke havde tid til at passe deres egne marker.

Ifølge C.F. Allen, var bonden forkuet og manglede mod og lyst til nye foretagender. Antallet af selvejende gårde faldt drastisk midt i 1700-tallet. Det var for besværligt at rive sig fri og prisen var alt for høj; bare for at få lov til at forlade en fæstegård, skulle betales en afgift der svarede til en bondes årsløn. Denne ordning var en del af stavnsbåndet, der jo netop skulle forhindre

udvandring fra fæstegårdene. Karlen havde kun to valg: Enten at overtage en ringe fæstegård på sin godsejers befaling, eller at lade sig indkalde som soldat i militæret. Det var stavnsbåndet der sikrede godsejerne denne autoritet over for gårdmændene. Efter stavnsbånd-ets indførelse i 1733 under Christian 6. måtte den mandlige del af bondebefolkningen ikke flytte fra fødegodset uden godsejerens tilladelse.

Aldersgrænserne var oprindelig 14–36 år, men blev i 1742 udvidet til 9–40 år og i 1760 til 4–40 år. Officielt var stavnsbåndet indført for at genindføre landmilitisen, der var afskaffet tre år tidligere. Afskaffelsen af militisen betød, at bønderne nu slap for den forhadte militærtjeneste, og fik frihed til at rejse hvorhen de ville og slippe for det umenneskelige hoveriarbejde under tyranniske godsejere.

Undertrykkelsen af bønderne og krisen i landbruget medførte en flugt fra landet, der gjorde, at godserne i høj grad mistede arbejdskraft.

Godsejerne krævede derfor landmilitisen genindført for at forhindre bøndernes flugt og sikre sig billig arbejdskraft. Landmilitisen blev genindført med det samme og hang som en trussel over bøndernes hoveder, hvis de nægtede gårdovertagelse. Denne enorme frihedsberøvelse hæmmede bonden.

Direkte ane 9 generationer fra Rasmus

De ældste aner efter Rasmus jeg har kunnet finde er fra 1603 - I Hørret ved Mårslet fødes en dreng **Jens Piilkjær**. - I Mårslet fødes der en pige **Kirsten Skrædder**. De gifter sig i Mårslet kirke i 1630. De er bosat i Hørret. Jens dør den 5. april 1666 og Kirsten dør den 22. februar 1674.

Direkte ane 8 generationer fra Rasmus

Kirsten og Jens får i 1633 en datter **Zidse Jensen Pihljær**. Hun gifter sig den 10. januar 1666 i Mårslet kirke med **Erich Nielsen** der er født i Hørret i 1628. De bosætter sig i Mårslet. Zidse dør den 5. maj 1720 og Erich dør den 25. juni 1714.

Direkte ane 7 generationer fra Rasmus

side 6 - Rasmus's

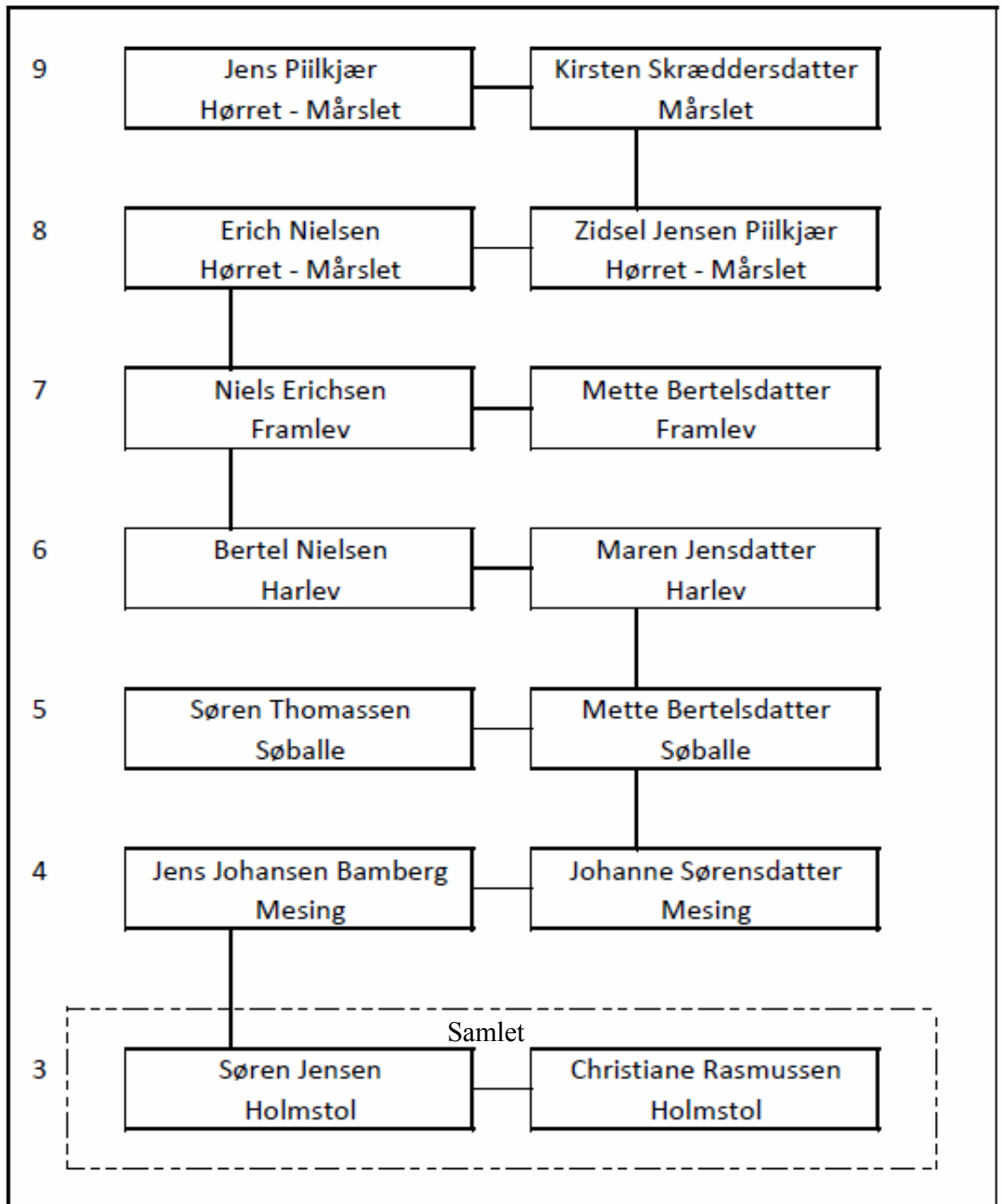
Zidse og Erich får i 1672 i Mårslet en søn **Niels**

Erichsen han gifter sig i 1693 i Framlev med **Mette Bertelsdatter** der er født i 1666. De bosætter sig sikkert i Snåstrup ved Framlev. Mette dør i 1729 - Niels dør i maj 1731.

Direkte ane 6 generationer fra Rasmus

Mette og Niels får i 1699 sønnen **Bertel Nielsen** - han gifter sig den 29. april 1730 i Harlev kirke med **Maren Jensdatter** der er født i Harlev i 1705. Bertel dør i 1747 - Maren i 1787.

Direkte ane 5 generationer fra Rasmus

Maren og Bertel får i 1733 datteren **Mette Bertelsdatter** - hun gifter sig i 1751 med **Søren Thomassen**. De bosætter sig i Søballe. Bertel dør i Søballe i 1777 og Mette dør i Søballe i januar 1807

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

Mette og Søren får den 27. januar 1760 i Søballe datteren **Johanne Sørensdatter** - hun gifter sig 4. maj 1760 i Veng kirke med **Jens Johansen Bamberg** der er født i 1751 i Mesing. De bosætter sig i Mesing. Jens dør 24. december 1821. Johanne dør den 4. maj 1845.

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

Johanne og Jens får den 21. september 1784 i

Mesing sønnen **Søren Jensen**. Han gifter sig den 19. juli 1817 i Søby Kirke med **Christiane Rasmussen** fra Lundom linien, hun er født den 14. marts 1795 i Hedehusene i Svenstrup. De bosætter sig i Holmstol/Gjern Mark. Søren dør den 27. december 1851 Christiane dør den 2. januar 1864 - begge i Gjern.

LIVET UNDER STAVNSBÅNDET I DANMARK 1733-1788

Baggrund

Baggrunden for stavnsbåndet var ikke kun rekruttering til militæret, men også landbrugskrisen i 1730'erne. Landbruget kunne ikke afsætte sine varer, som derfor faldt i pris. Karlene ønskede under disse vilkår ikke at overtage godsejerens fæstegårde. Derfor havde godsejerne brug for et stavnsbånd, der kunne forhindre karlene i at forlade godset. Der var stor forskel på tilværelsen på landet i stavnsbåndsperioden alt efter, om man var ung eller gammel, mand eller kvinde, fæstebonde eller husmand – for slet ikke at tale om vilkårene for de omvandrende tiggere. En fæstebonde var højt på strå i landsbyen og sad med på landsbystævne, men kunne han ikke klare sine forpligtigelser, var han dybt afhængig af godsejerens nåde. Denne var så på den anden side også afhængig af, at fæstegården blev fæstet bort. Ellers skulle godsejeren selv udrede skatterne og manglede desuden hoveriet til sin hovedgårdsjord. Men forskelle var der!

Som barn

Det var ganske forskellige forhold, der lå foran et barn, afhængig af, om det var født af en enlig mor eller af en gift mor og dermed del af en familie. Børnedødeligheden var ganske vist høj i begge tilfælde, men dog en langt større risiko for den ugifte mors barn. Så selv hos gårdmandsfamilien var der ikke mere end et par børn i husstanden. Modsat vore forestillinger var det heller ikke hos gårdmandsfamilien almindeligt med tre generationer under samme tag. Til gengæld boede der her ofte en karl og en pige til at hjælpe med arbejdet, dog afhængig af børnenes alder og antal. Børnene blev meget tidligt sat til at hjælpe til. Det var denne tids metode til oplæring af børn til voksenlivet. Men det var tungt for den husmandsfamilie, der af økonomiske grunde allerede fra barnets 8. år måtte sende det ud at tjene hos fremmede.

I flere bondefamilier lærte børnene at læse hos moderen, men der var også opført mange skoler rundt i landet. Med den første skolelov fra 1739 blev der indført undervisningspligt på landet, så børnene kunne lære at læse af hensyn til konfirmationen, der var blevet indført i 1736. Der blev ikke gjort forskel på piger og drenge, formentlig fordi skolen var bundet op på et religiøst fundament. Hvis børnene skulle lære at skrive og regne, måtte forældrene betale læreren herfor. Det tog

dog sin tid at få undervisningssystemet til at fungere, lige som vi ser i flere ulande i dag. Men det blev i sidste halvdel af 1700-tallet mere og mere almindeligt, at børnene gik et par år i skole som små, i 9-10-års alderen, og så igen fik en genopfriskning af kundskaberne inden konfirmationen i 16-17-års alderen.

Fra godsets og herremandens side blev der holdt nøje opsyn med børnene. Drengene blev opført i godsets reserveprotokol. Fra 1741 skete det, når de var 9 år gamle, og fra 1764 som 4-årige. Det betød ikke, at de allerede i den alder kunne blive soldater, men det var nødvendigt at holde styr på dem, så de ikke forlod godsets område, heri indbefattet fæstegodset. Der var nemlig flere bondefamilier, der søgte at omgå systemet ved at sende deres børn ind til familie og bekendte i købstæderne, når børnene fyldte deres år, som det hed. Det ved vi fra flere retssager, hvor godsejerne søgte at få børnene tilbage.

Som ung

Ungdomstiden var læretiden i forlængelse af barndommen. Både karle og piger fik plads hos andre bønder, hvor også pigerne havde arbejdsopgaver i marken og med dyrene i stalden. Det foregik både hjemme hos husbonden og på herregårdsmarkerne, når fæstebonden blev tilsagt til hoveri. Her kom de sammen med unge mennesker fra de øvrige landsbyer under godset. Nok kunne arbejdet være hårdt, og arbejdstiden var lang. Men vi skal dog ikke forestille os et arbejdstempo som i dag. Der var lange pauser med gode madkurve hjemmefra – hvilken husmoder ville stå tilbage for de øvrige? Der var leg og dans. Det var almindeligt at fejre, både når et større arbejde blev påbegyndt, og når det blev afsluttet. Vi kender stadig høstgildet og i hvert fald julefrokosten i dag.

Lønnen rettede sig efter karlens alder, og der var især forskel på karles og pigers lønninger. Pigerne fik normalt kun det halve af karlene. De højeste lønninger blev udbetalt på Sjælland og Fyn (op til 28 rigsdaler om året for en fuldbefaren karl), mens de laveste var i Nord- og Vestjylland, (9 – 18 rigsdaler). Lønnen blev udbetalt både i penge og naturalier, det vil for pigerne sige i fx uld, lærred og træsko. For karlene var naturalierne ved siden af tøj ofte korn, som de kunne så og høste i husbondens jord. Derved fik de interessefællesskab med ham. Vi ville måske kalde det en form for udbyttedeling i dag, men den gang

hed det lønnesæd. Og det var forbudt, for godsejerne så det som et indhug i den jord, de havde stillet til rådighed for fæstebonden. Men det vedblev at eksistere, for der blev bestandig udstedt nye forbud.

Nogle af karlene blev udskrevet som soldater. Det betød ikke, at de skulle flytte fra landsbyen. De blev ved med at udføre deres karlearbejde, men måtte om søndagen møde til eksercits ved en kirke langt borte. Søndagen var deres eneste fridag, og eksercitsen kunne være hård. Det var dog også en mulighed for at møde fremmede karle og høre nyt. Indtil 1764 vendte udskrivningen den tunge ende nedad, forstået på den måde, at det var de fattigste karle i landsbyen, der blev udskrevet. Militæret var utilfreds med den stand, de udskrevne soldater var i. Derfor indeholdt den nye udskrivningsforordning fra 1764 en bestemmelse om, at man ikke kunne fæste gård, uden at have været til mønstring. De største problemer opstod, hvis en karl ikke havde lyst til landbrugsarbejdet og derfor hellere ville søge lykken andet steds – i købstaden, i Hertugdømmerne eller måske endda udenlands. Intet af dette kunne i stavnsbåndsperioden lade sig gøre uden godsejerens tilladelse. Karlen måtte købe et fripas, hvis godsejeren da ville sælge ham et sådant. Priserne kunne være høje – helt op til 300 rigsdaler. Men der var også muligheden for at stikke af, at rømme som det hed. Men så kunne man fanges og blive straffet for sin forseelse. Der er imidlertid eksempler på, at det er lykkedes for de unge mænd at starte en ny tilværelse og gøre fine karrierer – som håndværkere, præster, købmænd og endog godsejere. Det mest markante eksempel er fæstebondens sønnen Peter Tang i Vestjylland, der på en auktion i 1786 købte Nørre Vosborg, det gods han selv havde været stavnsbundet til. Det skal dog understreges, at disse eksempler er undtagelser. Der var også mange eksempler på karle, der stak af, hvor det ikke gik dem godt.

Pigerne kunne i modsætning til karlene rejse, hvorhen de ville. Det var også en torn i øjet på mange godsejere, der påstod, at disse piger trak karlene med sig. Derfor søgte de kongen om at få indført et stavnsbånd for pigerne. Det lykkedes som bekendt ikke.

Som gift

Det normale var, at karlene og pigerne blev hjemme på landet – måske ikke lige, hvor de var født, men dog i området og i hvert fald inden for deres stand. De heldigste blev gift og fik samtidig

en gård eller et husmandssted i fæste. Her gjaldt det om at tænke sig om. At vælge den rette pige, der havde lidt på kistebunden. Og så håbe på at få en god gård i fæste på rimelige vilkår med de nødvendige kreaturer og bygninger i god tilstand.

Det gode fæste kunne selvfølgelig også være sammen med en enke, der sad tilbage med gård og nogle børn efter mandens pludselige død. Så måtte man håbe, at hun ikke var for gammel og affældig. Hendes del af fæstebrevet på fæstegården gjaldt nemlig stadig, men det var nødvendigt, at der hurtigt flyttede en ny mand ind. For driften af en fæstegård krævede både en husbonde og en husmoder. Hele arrangementet skulle selvfølgelig godkendes af godsejeren. Den nybagte fæster blev ved at underskrive – eller sætte sine forbogstaver under – sin fæstekontrakt mand i gården. Det synlige tegn var, at han sad for enden af bordet hjemme ved måltiderne og deltog i byens landsbystævne sammen med de andre gårdmænd – fæstere som selvejere. Her skulle de først og fremmest træffe beslutninger om landbruget – hvad og hvornår der skulle sås og høstes. Den enkelte gårdmand udførte selv arbejdet sammen med sine tjenestefolk, men han kunne have sin jord spredt 100 forskellige steder, og det krævede samarbejde med de øvrige. Også kvæggræsningen på de fælles græsningsarealer krævede fælles beslutning, om hvor mange dyr arealerne kunne bære.

På dette landsbystævne deltog kun gårdmænd og husmænd med jord. De andre mænd i byen var udelukket, selv om beslutningerne om f.eks. fællesgræsningen for deres enlige ko og får havde livsvigtig betydning for dem. Husmænd kunne være håndværkere ved siden af, men de var frem for alt arbejdskraftreserve for gårdmændene hjemme og ved hoveriet på hovedgården. Oprindeligt havde der været ligevægt mellem de to befolkningsgrupper (gårdmænd og husmænd), men det stigende befolkningstal i sidste halvdel af 1700 tallet medførte et stigende pres på landsbysamfundet og især på husmandsgruppen. Gårdene måtte ikke deles, så der blev flere og flere husmænd uden jord, som havde en kummerlig tilværelse. Også de var underlagt bestemmelser om stavnsbånd.

Fæstegårdmanden stod i direkte kontakt med godset, som han havde fæstet sin gård af. Så længe han var i stand til at klare sine forpligtelser med afgifter, skatter og hoveri, gik det godt. Men når der havde været misvækst eller kvægsygdom eller andre ulykker, så blev systemets svagheder

tydelige. Han måtte for at fortsætte bedriften låne korn fra godset og have henstand med landgilde og skatter, som godsejeren måtte lægge ud for ham. Hans gæld til godset steg, og godsejeren var nu herre over hans skæbne. Hvis han skyldte penge eller naturalier, kunne han straks sættes fra sin gård - afgørelsen skulle blot træffes af en dommer. Men han kunne også håbe på godsejeren's nåde. Det var derfor afgørende at holde sig gode venner med godsforvalter og godsejer. Godset var – når og hvis det ønskede det – sikkerhedsnet under fæstebonden og hans bedrift og familie.

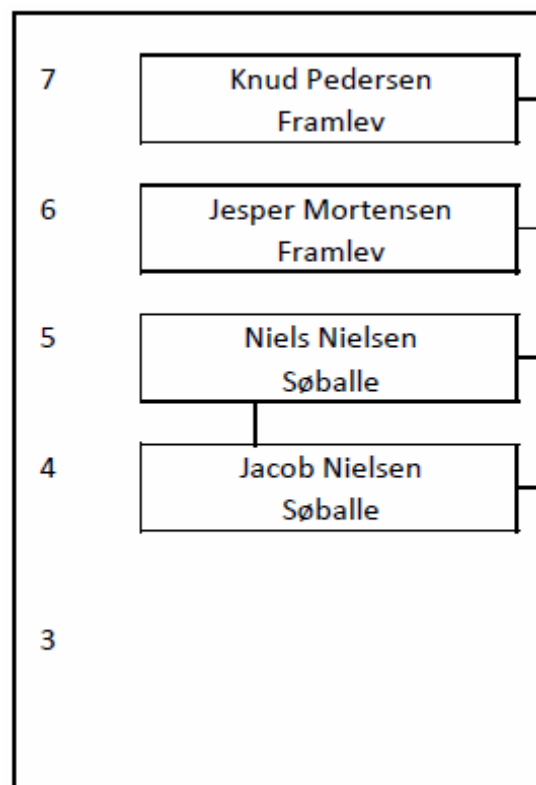
Hvis en fæstebonde ikke kunne klare sine forpligtigelser længere, var han helt i godsejeren's vold. Hvis fæstegården samtidig var blevet groft forsømt, kunne han også efter dom sættes til fæstningsarbejde i København. Det hørte dog til undtagelsen. Men han kunne også sættes til arbejde sin gæld af med en gratis arbejdsdag om ugen på godset. Godsejeren kunne dog overlade ham et husmandssted i fæste, hvor han så måtte arbejde for de øvrige bønder i byen for at tjene til sit og familiens udkomme. Den sidste mulighed var at leje sig ind i en stue hos en af de andre bønder – at blive indsidder, som det hed. Endelig kunne han ende på samfundets bund som omvandrende tigger.

Som gammel

Når fæstebonden blev gammel, kunne han selv opsigte sit fæste og eventuelt opnå, at en søn eller svigersøn overtog fæstet efter ham. Det havde den store fordel, at han så kunne blive som aftægtsmand – altså få husly og føde på gården. Det var dog helt op til godsejeren. Bonden var også som gammel afhængig af hans nåde.

Hvis fæstebonden eller hans kone døde, mens han sad på fæstegården, skulle der holdes skifte efter dem. Boet skulle gøres op for at se, om der blev noget til deres arvinger. Det blev der sjældent. For godsejeren/godsforvalteren foretog skiftet og vurderede deres ejendele lavt, mens manglerne på bygningerne blev sat højt. En række retsregler for, hvad der krævedes af besætning og redskaber ved aflevering af en fæstegård, trak skiftet i samme retning. Det uretfærdige var, at fæstebonden skulle leve op til disse krav, uanset i hvilken stand han selv havde overtaget fæstegården. Systemet favoriserede godsejeren.

Framlev linien

Direkte ane 7 generationer fra Rasmus

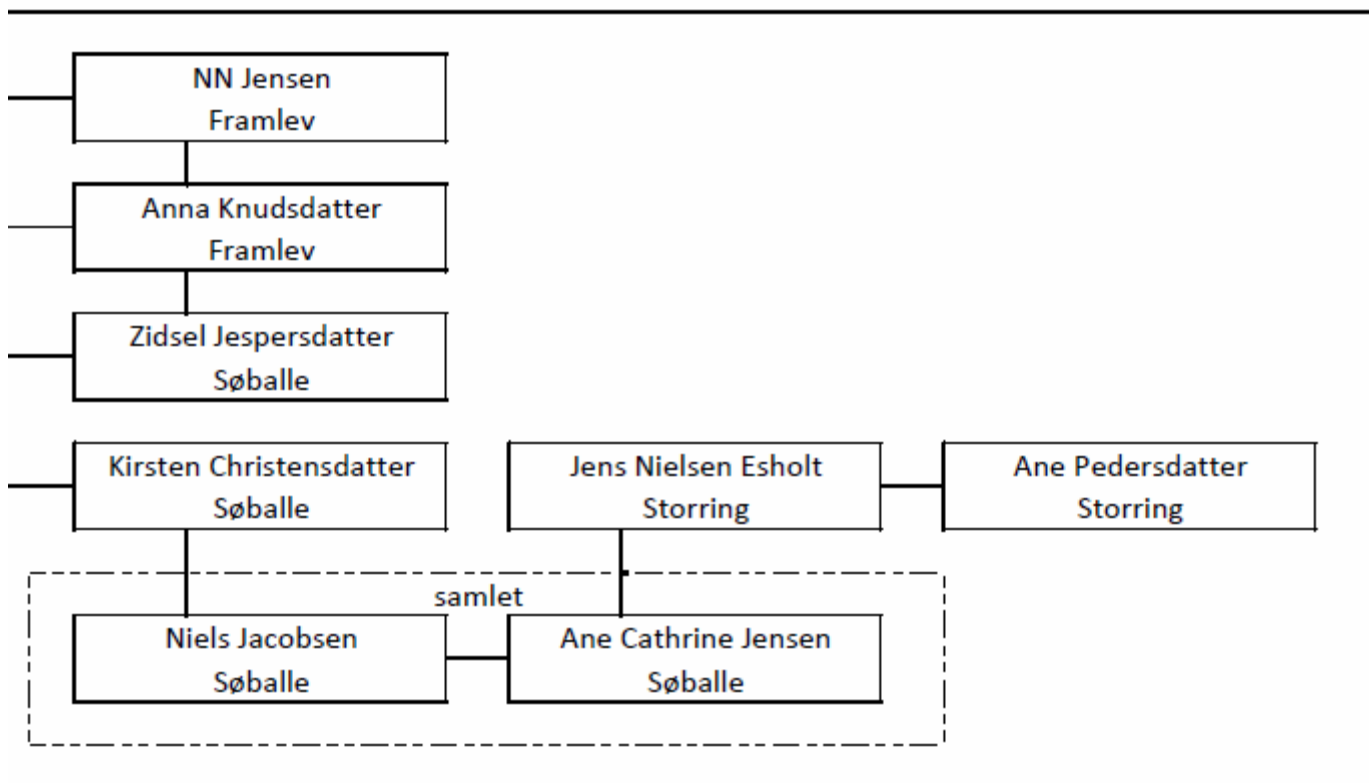
I Framlev fødes der omkring 1646 en dreng der døbes **Knud Pedersen**. Omkring 1688 gifter han sig med en pige fra Framlev. De bosætter sig i Framlev. Knud dør den 18. januar 1733.

Direkte ane 6 generationer fra Rasmus

Knud og hans kone får den 8. september 1695 en datter **Anne Knudsdatter**. Hun gifter sig den 10. november 1715 med **Jesper Mortensen** der er født i Vitten i 1670. De bosætter sig i Framlev. Jesper dør 26. december 1728 - Anne dør 27. marts 1774.

Direkte ane 5 generationer fra Rasmus

Anne og Jesper får den 2. juni 1726 en datter **Sidsel Jespersdatter**. Hun gifter sig den 11. september 1750 i Veng kirke med **Niels Nielsen** der er født 1712 i Veng. De bosætter sig i Søballe ved Veng. Niels dør den 13. marts 1765 - Sidsel gifter sig igen den 30. oktober 1765 med Laurids Rasmussen. Sidsel dør den 2. juli 1796.

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

Sidse og Niels får den 6. juli 1760 en søn **Jacob Nielsen**. Han gifter sig den 10. november 1786 med **Kirsten Christensdatter** der er født den 10. november 1759. De bosætter sig i Søballe. Jacob dør den 28. april 1808 - Kirsten dør den 27. februar 1827. Begge dør i Søballe.

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

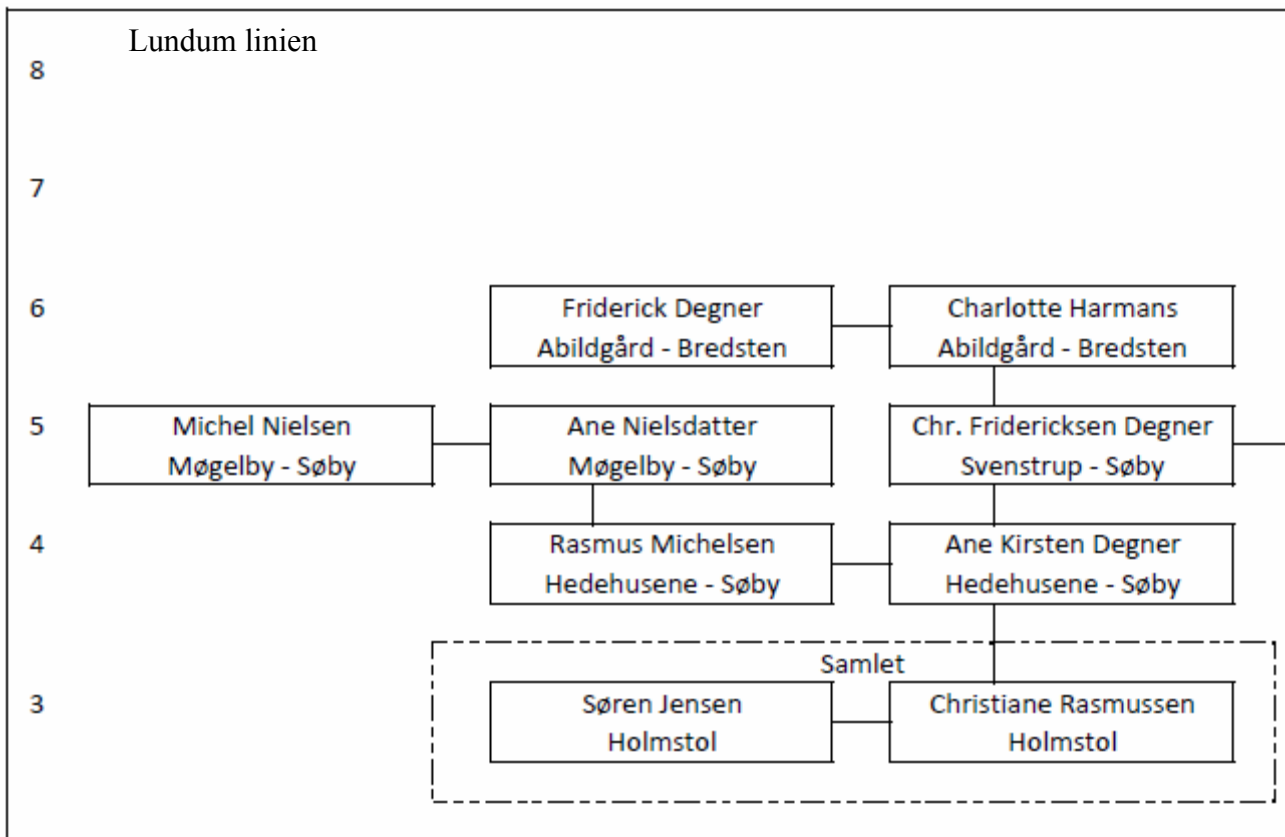
I Storring på gården Esholt bor **Jens Nielsen Esholt** og hans kone **Ane Pedersdatter**. Jens er født omkring 1781

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

Kirsten og Jakob får den 3. februar 1788 sønnen **Niels Jacobsen**. - Niels gifter sig 19. juli 1817 med Sidse Jensen født den 2. juli 1796 i Veng og får 3 børn. Sidse dør 28. maj 1822.

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

Ane og Jens får den 27. september 1805 datteren **Ane Cathrine Jensen**. Niels gifter sig igen i Veng den 9. april 1842 med Ane Cathrine Jensen. - Niels dør i Søballe den 18. maj 1859 - Ane Cathrine dør den 21. september 1880 i Dallerup.

Lundum Mølle

Direkte ane 8 generationer fra Rasmus

På Lundum møller vest for Horsens er der ca 1660 en møller der hedder **Jens Nielsen Møller** som er født ca. 1630 i Lundum. Han er gift med **Dorthe Pedersdatter** som også er født ca 1630 i Lundum. Dorthe dør den 8. maj 1709 - Jens dør derefter.

Direkte ane 7 generationer fra Rasmus

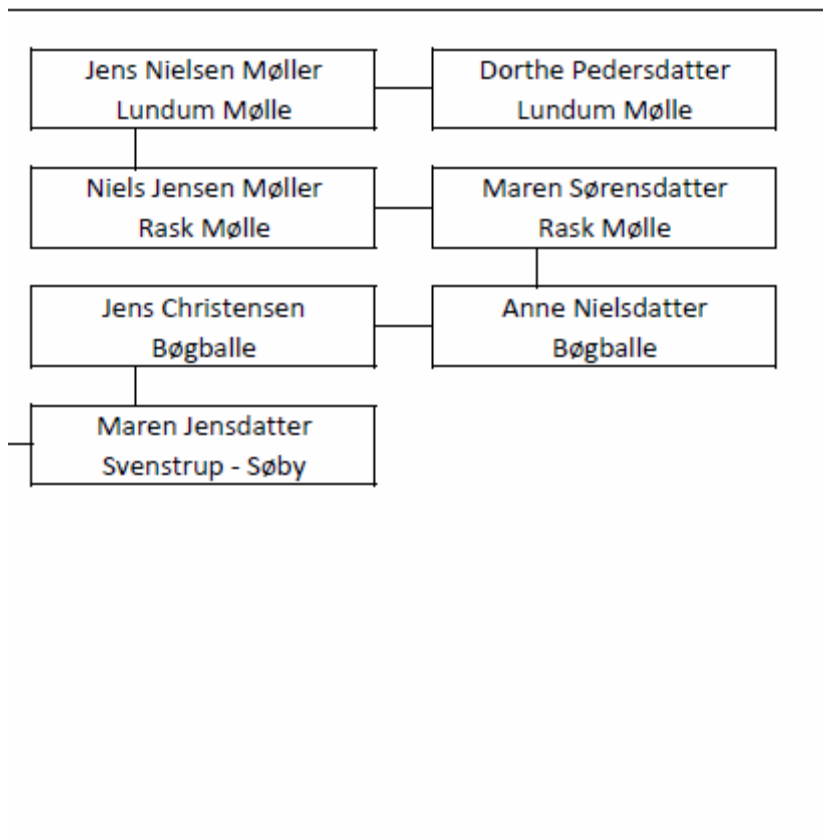
Dorthe og Jens får i 1661 en søn **Niels Jensen Møller**. Han gifter sig den 1. februar 1701 i Hvirring Kirke med **Maren Sørensdatter** der er født i 1669 på Rask mølle. De bosætter sig på Rask mølle. Ægteskabet bliver kort for 24. oktober 1702 dør Niels. De når dog at få to børn. Maren gifter sig inden 1707 igen med Jens Rasmussen. Hun dør 13. maj 1766.

Direkte ane 6 generationer fra Rasmus

Den ældste af de to børn som Maren og Niels får er en pige som er født i 1701 med navnet **Anne Nielsdatter**. Hun gifter sig 18 år gammel den 2 august 1719 med **Jens Christensen** der er født den 27. februar 1684 i Bøgballe. De bosætter sig i Bøgballe. Anne dør i 1728 efter at have født to børn. Jens gifter sig igen den 25. juli med Karen Nielsdatter men hvem han får ydeligere 6 børn. Jens dør den 7. september 1766.

Direkte ane 5 generationer fra Rasmus

Anne og Niels's ældste datter fødes i Bøgballe i 1721 **Maren Jensdatter**.

Direkte ane 6 generationer fra Rasmus

På Abildgård lidt sydvest for Bredsten er der omkring 1720 er en skytte ved navn **Frederick Degner** - han er gift med **Charlotte Harmans** der er født i 1680. Charlotte dør i Bredsten i feb. 1764 - Frederick er død inden.

Direkte ane 5 generationer fra Rasmus

Charlotte og Frederick får i 1721 i Bredsten en søn **Christian Fredericksen Degner**. Han gifter sig den 5. november 1745 i Hvirring kirke med Maren Jensdatter. Christian får først job som skovrider og skytte på Abildgård. Senere flytter han til Søbygård som skovrider. Maren dør i Svenstrup 26. april 1775 - Christian dør den 29. juni 1794 i Svenstrup.

Direkte ane 5 generationer fra Rasmus

I Møgelby ved Svenstrup fødes ca 1707 en dreng **Michel Nielsen**. Han gifter sig den 21. juni 1737 i Søby kirke med **Ane Nielsdatter** der er født ca. 1709 i Møgelby. De bosætter sig i Møgelby og får 9 børn.

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

En af de 9 børn Ane og Michel får er **Rasmus Michelsen** der fødes i 1753.

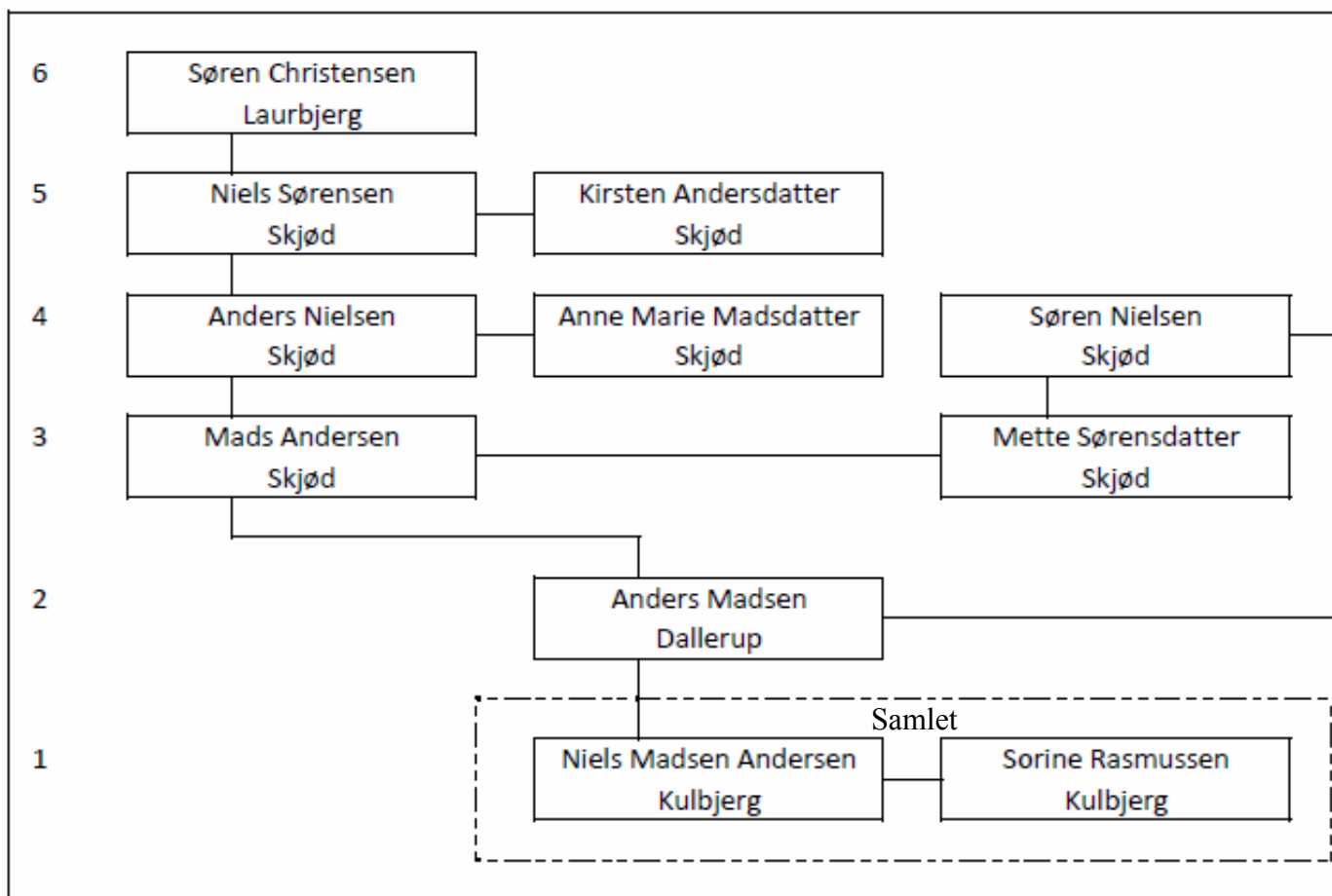
Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

Maren og Christian får den 1. februar 1756 datteren **Ane Kirsten**. Hun gifter sig med Rasmus Michelsen. De bosætter sig i Hedehusene ved Svenstrup. Rasmus dør i 1832 - Ane Kirsten dør den 13. september 1843 i Svenstrup

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

Ane Kirsten og Rasmus får den 14. marts 1795 i Hedehusene i Svenstrup datteren **Christiane Rasmussen**. Hun gifter sig den 19. juli 1817 i Søby Kirke med **Søren Jensen** fra Mårslet linien. De bosætter sig i Holmstol/Gjern Mark. Søren dør den 27. december 1851 Christiane dør den 2. januar 1864 - begge i Gjern.

Skjød linien

Direkte ane 6 generationer fra Rasmus

Ældste optegnelse i denne linie er Gårdfæster **Søren Christensen** som er født omkring 1710. Vi ved ikke andet om ham, end at han står opført som værende fra Laurbjerg området

Direkte ane 5 generationer fra Rasmus

Han får i 1738 en søn **Niels Sørensen**. Han gifter sig den 1. juni 1765 i Skjød Kirke med **Kirsten Andersdatter** der er født i 1742 i Skjød. De bosætter sig i Skjød. Niels dør 16. november 1802 og Kirsten dør 17. oktober 1809 - begge dør i Skjød

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

Kirsten og Niels får den 21. januar 1770 en søn **Anders Nielsen**. Han gifter sig den 6. august 1795 med **Anne Marie Madsdatter** der er født i Skjød den 15. november 1767. De bosætter sig i Skjød. Anders dør den 20. april 1820 - Anne Marie dør den 4. marts 1834 - Begge dør i Skjød.

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

I Skjød bor der en gårdmand **Søren Nielsen**, han er født i 1773 og er gift med **Ane Laursdatter** der er født i Skjød i 1779. Søren dør den 27. maj 1838 og Ane dør den 4. december 1849.

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

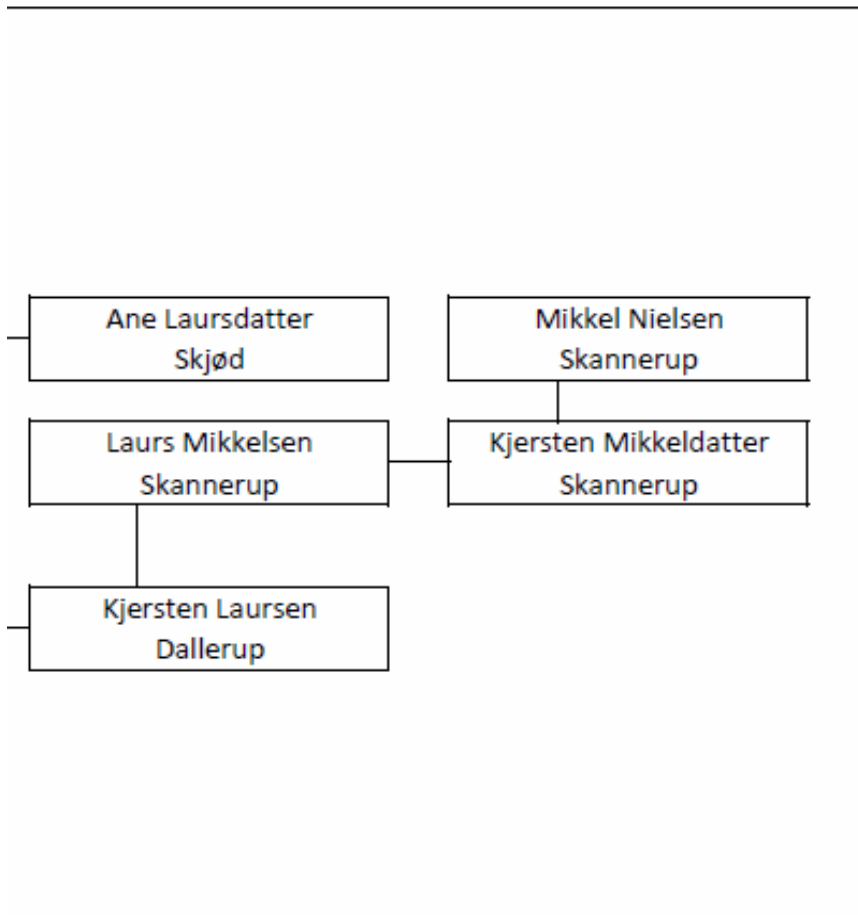
Ane og Søren får den 24. december 1807 en datter **Mette Sørensdatter**.

Anne Marie og Anders får en søn den 12 april 1800 han hedder **Mads Andersen**.

Mette Sørensdatter og Mads Andersen gifter sig. De bosætter sig i Skjød - men flytter senere til Sorring. Mads dør den 21. maj 1875 i Sorring - Mette dør den 22. december 1894 i Dallerup

Direkte ane 2 generationer fra Rasmus

Mette og Mads Andersen får den 3. juli 1834 i Skjød en søn **Anders Madsen**.

Direkte ane 4 generationer fra Rasmus

I Skorup fødes omkring 1775 en dreng **Mikkel Nielsen**.

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

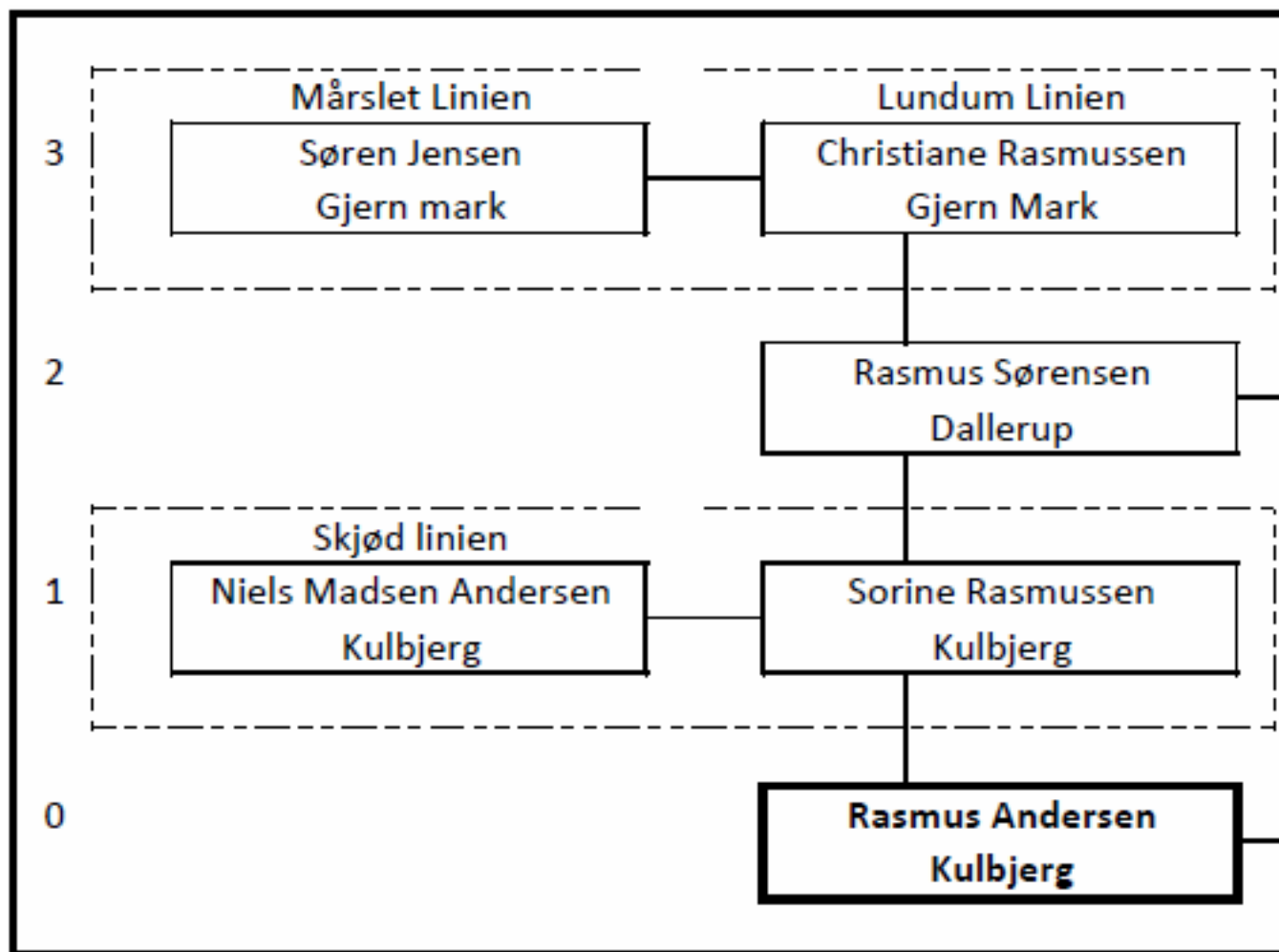
Mikkel får i 1811 en datter **Kirsten Katrine Mikkeldatter**. Hun gifter sig den 11. maj 1833 med **Laur Mikkel** der er født i 1801. De bosætter sig på Sorring Mark - han som husmand og pottemager. Laur dør den 10. december 1858 på Sorring Mark. - Kirsten Katrine dør i Låsby den 11. juli 1891.

Direkte ane 2 generationer fra Rasmus

Kirsten Katrine og Laur får 26. maj 1837 en datter **Kjersten Laursen**.

Direkte ane 1 generationer fra Rasmus

Kjersten Laursen og Anders Madsen gifter den 21. august 1858 i Dallerup Kirke. De er bosat på Sorring Mark. De får den 17. juni 1864 sønnen **Niels Madsen Andersen**. Anders Madsen dør i Sorring den 3. juni 1910 - Kjersten dør i Sporup (Kulbjerg) den 4. november 1922.

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

Søren Jensen fra Mårslet linien gifter sig den 19. juli 1817 i Søby Kirke med Christiane Rasmussen fra Lundum linien, hun er født den 14. marts 1795 i Hedeusene i Svenstrup. De bosætter sig i Holmstol/Gjern Mark. Søren dør den 27. december 1851. Christiane dør den 2. januar 1864 - begge i Gjern.

Direkte ane 2 generationer fra Rasmus

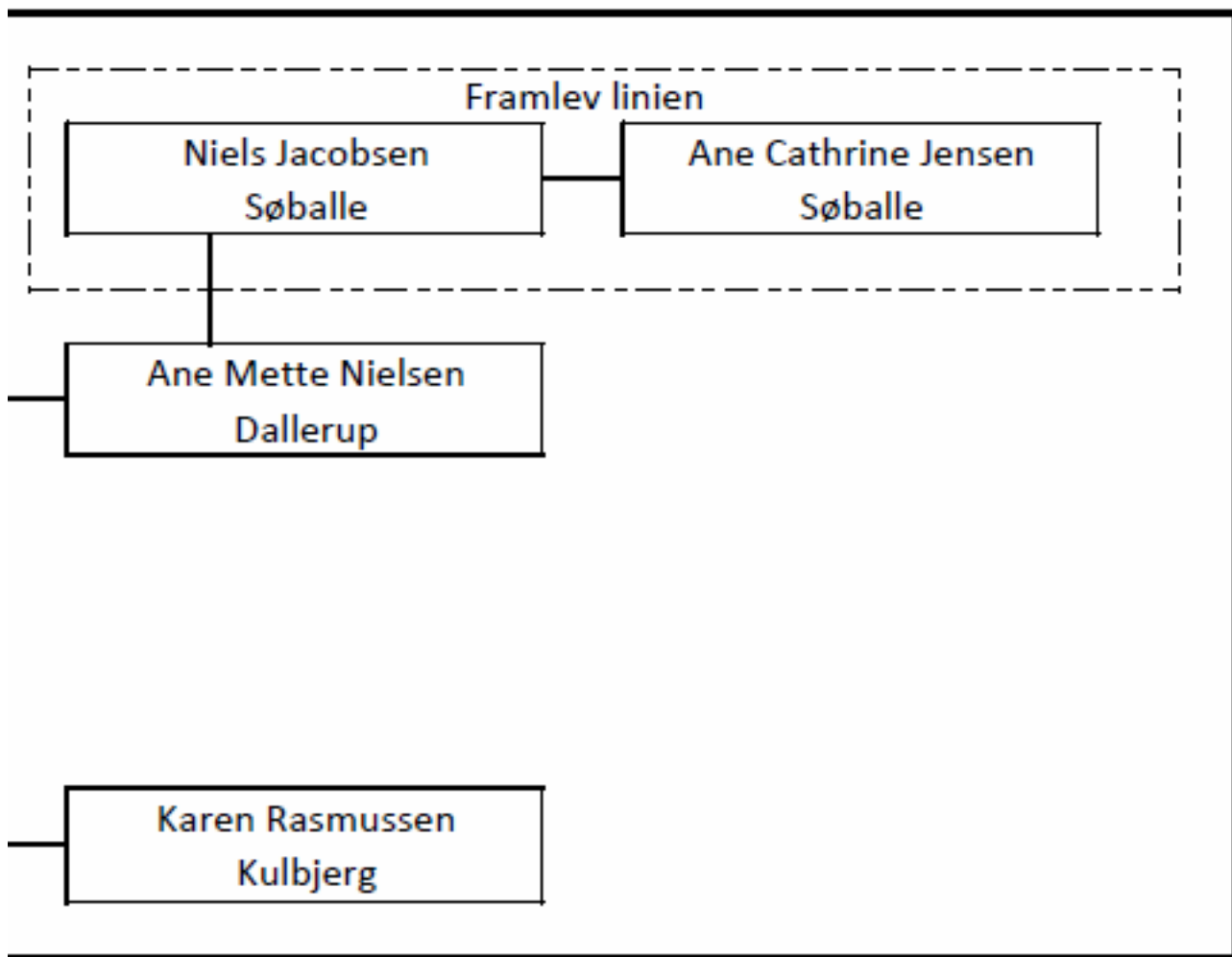
Christiane og Søren Jensen får den 21. september 1821 i Holmstol sønnen **Rasmus Sørensen**.

Direkte ane 3 generationer fra Rasmus

Ane Cathrine Jensen og Niels Jacobsen gifter sig i Veng den 9. april 1842. De er bosat i Søballe Niels dør i Søballe den 18. maj 1859 - Ane Cathrine dør den 21. september 1880 i Dallerup.

Direkte ane 2 generationer fra Rasmus

Ane Cathrine og Niels Jacobsen får den 1. november 1842 i Søballe datteren **Ane Mette Nielsen**

Direkte ane 1 generationer fra Rasmus

Ane Mette Nielsen og Rasmus Sørensen gifter sig den 16. september 1863 i Dallerup kirke. De bosætter sig i Dallerup. Den 8. januar 1871 fødes datteren **Sørine Rasmussen**. Sørine gifter sig den 21. august 1858 i Dallerup kirke med Niels Madsen Andersen fra Skjød linien. De bosætter sig i Dallerup - senere - i 1913 køber de Kulbjerggården. Niels dør i 1938 på Kulbjerg - Sørine dør i 1947 på Kulbjerg

Direkte ane

Sørine og Niels Madsen Andersen får i Dallerup den 11. marts 1895 en søn **Rasmus Andersen**

Oversigt over Rasmus's aner alfabetisk

Gen	Fornavn	Efternavn	Født	9	Jens	Piilkjær	1603
5	Kirsten	Andersdatter	1742	8	Zidsel	Jensdatter Piilkjær	1633
3	Mads	Andersen	1800	3	Christiane	Rasmussen	1795
1	Niels Madsen	Andersen	1864	9	Kirsten	Skrædderdatter	1603
1	Sorine	Andersen	1871	4	Johanne	Sørensdatter	1760
1	Rasmus	Andersen	1895	7	Maren	Sørensdatter	1669
4	Jens Johansen	Bamberg	1751	3	Mette	Sørensdatter	1807
7	Mette	Bertelsdatter	1666	5	Niels	Sørensen	1738
5	Mette	Bertelsdatter	1733	2	Rasmus	Sørensen	1821
4	Kirsten	Christensdatter	1759	5	Søren	Thomassen	1730
6	Jens	Christensen	1684				
6	Søren	Christensen	1710				
6	Frederick	Degner	1680				
5	Chr. Fredericksen	Degner	1721				
4	Ane Kirstine	Degner	1756				
7	Niels	Erichsen	1672				
4	Jens Nielsen	Esholt	1781				
6	Charlotte	Harmans	1680				
3	Niels	Jacobsen	1788				
6	Maren	Jensdatter	1705				
5	Maren	Jensdatter	1721				
3	Søren	Jensen	1784				
7	NN	Jensen	1646				
3	Ane Christine	Jensen	1805				
5	Zidsel	Jespersdatter	1726				
6	Anna	Knudsdatter	1695				
4	Ane	Laursdatter	1779				
2	Kjersten	Laursen	1837				
4	Anne Marie	Madsdatter	1767				
2	Anders	Madsen	1834				
4	Rasmus	Michelsen	1753				
3	Kjersten	Mikkelsdatter	1811				
3	Laurs	Mikkelsen	1801				
6	Jesper	Mortensen	1670				
8	Jens Nielsen	Møller	1630				
7	Niels Jensen	Møller	1661				
6	Anne	Nielsdatter	1701				
5	Ane	Nielsdatter	1709				
8	Erich	Nielsen	1628				
6	Bertel	Nielsen	1699				
5	Niels	Nielsen	1712				
4	Jacob	Nielsen	1760				
5	Michel	Nielsen	1707				
4	Anders	Nielsen	1770				
4	Søren	Nielsen	1773				
4	Mikkel	Nielsen	1775				
2	Ane Mette	Nielsen	1842				
4	Anna	Pedersdatter	1781				
8	Dorthe	Pedersdatter	1630				
7	Knud	Pedersen	1646				